

Velen gebaat bij Syrische slachting

Verlenging van conflict uitgelezen manier om slag toe te brengen aan Iran en zijn nucleaire ambities

Leo Kwartan

Dat Barack Obama is herkozen als president van de VS, is slecht nieuws voor de Syrische rebellen. Twee jaar nadat de opstand tegen president Assad begon en 60.000 doden later, is het de Amerikanen nog altijd niet gelukt een coherente strategie te bedenken die gunstig uitpakt voor het Syrische volk. Obama heeft duidelijk gemaakt dat hij een politieke oplossing waarbij Assad een rol speelt, uitsluit. Tegelijkertijd wordt alles in het werk gesteld om een militaire overwinning door de opstandelingen te frustreren.

Zo hebben Saudi-Arabië en Qatar hun wapenleveranties aan de rebellen drastisch beperkt. Volgens The New York Times gebeurde dat onder druk van de VS die bang zijn dat de wapens in verkeerde handen vallen. In die van Jabhat al-Nusra bijvoorbeeld, dat vecht voor een islamitische staat. Vorige maand werd deze groep die militair zeer succesvol is, op de lijst van terroristische organisaties gezet. Terwijl dat de Syrische oppositie nog verder verdeelde, vroegen veel Syriërs zich af of Obama zich door Assad had laten overtuigen dat het in Syrië niet om vrijheidsstrijders draait maar om terroristen.

Het Amerikaanse Syriëbeleid zwalkt tussen lippendienst aan tandeloze diplomatieke initiatieven en minimale steun aan de rebellen. Het gependel van VN-gezant Lakhdar Brahimi tussen Damascus, Moskou en New York moet de schijn wekken van beweging aan het diplomatieke front, maar is in feite een welkom excuus voor de internationale gemeenschap om niets te hoeven ondernemen. Dat de Syrische vleesmolen intussen doordraait met een snelheid van 166 doden per dag, is uiterst gênant voor een wereldleider die in 2009 de Nobelprijs voor de Vrede in ontvangst nam.

Obama's lethargie kan op twee wijzen worden geduid. Of het ontbreekt hem aan visie, wat goed past in de rest van zijn Midden-Oostenbeleid. Of het conflict in Syrië wordt opzettelijk verlengd. Want dat is immers de consequentie als je het diplomatieke spel uit handen geeft aan een diplomaat

die door Damascus wordt weggezet als een bejaarde toerist, terwijl je intussen de Syrische rebellen een handvol AK-47's toestopt maar niet de luchtdoelraketten waarmee ze de Assads moordende Migs kunnen neerhalen.

Machiavelli had het een meesterzet gevonden. Verlenging van het Syrische conflict is een uitgelezen manier om een slag toe te brengen aan Iran en zijn nucleaire ambities. Wars van risicovol militair ingrijpen pogen de VS de

In 2010 heeft het regime in Iran naar schatting \$10 mrd betaald om Assad in het zadel te houden

Iraniers te treffen met economische sancties. Met succes, want de Iraanse economie staat nu op instorten. Tel daar de omvangrijke Iraanse militaire en financiële steun aan zijn belegerde bondgenoot in Damascus bij open de chaos is compleet. In 2012 heeft Iran naar schatting \$10 mrd betaald om Assad in het zadel te houden.

Voor de mollahs dreigt Syrië een stinkend moeras te worden. Hoe langer het Syrische conflict duurt, hoe groter de schade voor de Iraanse economie en de kans op, wie weet, een Iraanse lente in Teheran. De VS en Europa kunnen niet veinzen blind te zijn voor dit perspectief. Toch kan Iran het zich niet veroorloven Assad te laten vallen, wil het zijn invloed in het Midden-Oosten behouden. Aldus is Assad als manager van een

slachthuisvooralsnog te verkiezen boven een alternatief regime dat vrijwel zeker anti-Iraans zal zijn.

Ook Rusland lijkt te kiezen voor een militaire oplossing, alle retoriek ten spijt. Voor president Poetin loopt de weg naar een oplossing van het Syrische conflict via Grozny. Hij was het die in 1999 het Russische leger voor de tweede keer naar Tsjetsjenië stuurde om de radicale islamisten te verslaan. De tactiek van de verschroeiende aarde waarmee Russische troepen en

Voor president Poetin loopt de weg naar een oplossing van het Syrische conflict via Grozny

Tsjetsjeense milities de hoofdstad Grozny verpulverden, lijkt verdacht veel op de wijze waarop het Syrische leger Homs, Daraya en Idlib verwoestte als straf voor hun ongehoorzaamheid.

Voor de Russen is hun belang in Syrië groter dan het mogelijke verlies van een oude bondgenoot of een marinebasis in Tartous. Zoals in Tsjetsjenië wordt in Syrië de tol aan menselijk leed gerechtvaardigd door hogere belangen: het beschermen van de zuidflank van Rusland tegen het oprukkend islamisme. In Tsjetsjenië is dat gelukt, dus waarom niet in Syrië? En evenals in Tsjetsjenië kijken de VS toe vanaf de zijlijn.

Leo Kwartan is arabist en werkt als adviseur voor bedrijven in het Midden-Oosten.

